

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 222/2014
07.04.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.И., због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Р.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр. 1002/12 од 13.05.2013. године и Апелационог суда у Нишу 20Кж1 2777/13 од 29.01.2014. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.И., адв. Р.Ф., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К бр. 1002/12 од 13.05.2013. године и Апелационог суда у Нишу 20Кж1 2777/13 од 29.01.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К бр. 1002/12 од 13.05.2013. године окривљени П.И. оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање јавног саобраћаја из члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ за које му је утврђена новчана казна у износу од 30.000,00 динара и за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 296. став 1. КЗ за које му је утврђена новчана казна у износу од 100.000,00 динара, па је за извршена кривична дела осуђен на новчану казну у износу од 130.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде и одлучено да ако осуђени не плати новчану казну у одређеном року, суд ће новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне, одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, судског паушала и нужних издатака насталих током кривичног поступка

оштећеном, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, док је оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 20Кж1 2777/13 од 29.01.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног П.И., а пресуда Основног суда у Врању К бр. 1002/12 од 13.05.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног П.И., адв. Р.Ф., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а, те повреде Уставом зајемченог права на правично суђење у разумном року из члана 32. став 1. Устава Републике Србије и права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји, преиначи обе нижестепене пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или пак да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Такође, предлаже да трошкови одбране окривљеног од стране изабраног браниоца као и трошкови на име писања захтева за заштиту законитости, падну на терет буџетских средстава Републике Србије, према важећој Адвокатској Тарифи у моменту пресуђења.

Врховни касациони суд је у седници већа размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног П.И., па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, дакле, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Иако бранилац окривљеног захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а, при чему не опредељује конкретно ни једну повреду закона у смислу става 4. члана 485. ЗКП-а, из образложења захтева и навода да је изрека пресуде неразумљива, противречна

сама себи и разлозима пресуде, да пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама, да су дати разлози потпуно нејасни и у знатној мери противречни а да о одлучним чињеницама постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, произилази да бранилац указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП-а, док из навода о погрешној оцени исказа сведока - очевидаца критичног догађаја, оштећеног, те налаза и мишљења вештака саобраћајне струке, на основу којих је утврђена одлучна чињеница да је окривљени извршилац предметних кривичних дела, указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама, које као и напред наведене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тачка 2. ЗКП-а нису предвиђене као дозвољен законски основ за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног односно његовог браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, па је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Надаље, према одредби члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а, захтев за заштиту законитости може се поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 484. ЗКП-а прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2. и 3. овог Законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 487. став 1. тачка 3. прописано је да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацити захтев за заштиту законитости ако нема прописани садржај (члан 484).

Како је бранилац окривљеног поднео захтев за заштиту законитости и због повреде уставом зајемченог права на правично суђење у разумном року из члана 32. став 1. Устава Републике Србије и права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, што би указивало на одредбу члана 485. став 1. тачка 3. ЗКП-а као разлог за подношење захтева за заштиту законитости уз који није ни доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом су утврђене ове повреде људских права и слобода окривљеног, то поднети захтев нема прописани садржај, због чега је и у том делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП-а, одбачен.

С тога је Врховни касациони суд са изнетих разлога а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП-а, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**